

RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

ARREST

van 30 mei 2017 met nummer RvVb/A/1617/0899
in de zaak met rolnummer RvVb/1415/0670/A/0658

Verzoekende partij de heer **Dick VAN LUIJK**

vertegenwoordigd door advocaat Mark BALLON met
woonplaatskeuze op het kantoor te 2000 Antwerpen, Britselei 39

Verwerende partij de deputatie van de provincieraad van **ANTWERPEN**

I. **BESTREDEN BESLISSING**

De verzoekende partij vordert met een aangetekende brief van 11 juli 2015 de vernietiging van de beslissing van de verwerende partij van 13 mei 2015.

De verwerende partij heeft het administratief beroep van de verzoekende partij tegen de weigeringsbeslissing van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Schilde van 21 november 2011 niet ingewilligd.

De verwerende partij heeft aan de verzoekende partij een stedenbouwkundige vergunning geweigerd voor het plaatsen van een elektrische poort + beveiligingscamera's bij de inkom van domein 'De Haar' op de percelen gelegen te 2970 Schilde, De Haar 44, met als kadastrale omschrijving afdeling 3, sectie A, nummers 149E, 185C, 145E, 185E, 150C, 150D en sectie B, nummers 29E, 160S, 29C, 25B en 7B.

II. **VERLOOP VAN DE RECHTSPLEGING**

De verwerende partij dient een antwoordnota en het administratief dossier in. De verzoekende partij dient een wederantwoordnota in. De verwerende partij dient een laatste nota in.

De kamervoorzitter behandelt de vordering tot vernietiging op de openbare zitting van 7 maart 2017.

Advocaat Mark BALLON voert het woord voor de verzoekende partij. De verwerende partij verschijnt schriftelijk.

Het decreet van 4 april 2014 betreffende de organisatie en de rechtspleging van sommige Vlaamse bestuursrechtscolleges (DBRC-decreet) en het besluit van de Vlaamse regering van 16 mei 2014 houdende de rechtspleging voor sommige Vlaamse bestuursrechtscolleges (Procedurebesluit) zijn toegepast.

III. SAMENVOEGEN

1.

De verzoekende partij en de verwerende partij vragen in hun nota's om de zaak met rolnummer RvVb/1415/0653/A/0648 samen te voegen met de zaak met rolnummer RvVb/1415/0670/A/0658 omdat deze eenzelfde voorwerp hebben.

2.

Artikel 15 van het DBRC-decreet bepaalt met betrekking tot het samenvoegen van beroepen:

“ ...

Een Vlaams bestuursrechtcollege kan zaken over hetzelfde of over een verwant onderwerp ter behandeling samenvoegen en de behandeling over samengevoegde zaken achteraf weer splitsen.

...”

Artikel 11 van het Procedurebesluit stelt:

“ ...

Als de beroepen of bezwaren aanhangig zijn bij verschillende kamers, kan de voorzitter van het College bij beschikking de kamer aanwijzen die de samengevoegde beroepen of bezwaren zal behandelen.

Als de beroepen of bezwaren aanhangig zijn bij dezelfde kamer, kan de kamervoorzitter beroepen of bezwaren samenvoegen.

...”

3.

Op de openbare zitting van 7 maart 2017 verklaart de verzoekende partij dat met het indienen van de voorliggende vordering tot vernietiging, er *de facto* afstand werd gedaan van de vordering met rolnummer RvVb/1415/0653/A/0648 die een identieke inhoud heeft als de voorliggende vordering.

De Raad heeft met het arrest van 30 mei 2017 met nummer RvVb/A/1617/0898 de afstand van geding vastgesteld in het dossier met rolnummer RvVb/1415/0653/A/0648, zodat er geen noodzaak meer bestaat om de beide dossiers samen te voegen.

IV. FEITEN

1.

De verzoekende partij dient op 16 augustus 2011 bij het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Schilde een aanvraag in voor een stedenbouwkundige vergunning voor “de plaatsing van een elektrische poort + beveiligingscamera's bij de inkom van het domein De Haar” op de percelen gelegen te 2970 Schilde, De Haar 44.

De omheining en beveiligingscamera zijn al volledig geplaatst vóór de indiening van de aanvraag, zodat de aanvraag in feite, minstens gedeeltelijk, een regularisatie beoogt. Op 9 juni 2011 werd de staking van de werken bevolen, wat werd bekrachtigd door de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur op 20 juni 2011.

De weg ‘De Haar’, waarop de omheining en de beveiligingscamera zijn geplaatst, heeft, volgens een vonnis van de vrederechter van het kanton Schilde van 16 april 2013 een privaatrechtelijk

karakter. Dit vonnis werd in beroep bevestigd door de rechtbank van eerste aanleg van Antwerpen in het vonnis van 19 juni 2014.

De percelen liggen volgens de bestemmingsvoorschriften van het gewestplan 'Antwerpen', vastgesteld met koninklijk besluit van 3 oktober 1979 deels in woonpark, deel in natuurgebied en deels in agrarisch gebied.

De percelen liggen ook binnen de grenzen van het gewestelijk ruimtelijk uitvoeringsplan 'Het opheffen van de (alternatieve) reservatie- en erfdienstbaarheden voor het Duwvaartkanaal Oelegem - Zandvliet', vastgesteld met een besluit van de Vlaamse regering van 5 december 2003. Door de opheffing van de reservatiestrook mogen alle werken die overeenstemmen met de bestemming, zoals aangegeven door de grondkleur in het gewestplan, zonder beperking worden uitgevoerd.

Tijdens het openbaar onderzoek, georganiseerd van 26 augustus 2011 tot en met 25 september 2011, worden 37 bezwaarschriften ingediend.

De gemeentelijke milieuambtenaar adviseert op 25 augustus 2011 ongunstig:

“ ...

Deze bouwaanvraag wordt aangevraagd om reden van een 'gevaarlijke verkeerssituatie'.

Moest er al een gevaarlijke situatie bestaan dan zal het plaatsen van een elektrische poort met beveiligingscamera's weinig oplossing bieden. Duidelijk is dat met deze aanvraag gecombineerd met een te plaatsen draadafsluiting de aanvrager zijn perceel wil afsluiten, privatiseren. Wandelaars kunnen geen gebruik meer maken van de wandel - fietsverbinding met Antitankgracht. Het openbare of semi-openbare karakter dreigt te verdwijnen. Ook fauna vnl. grotere dieren (reeën) zullen niet meer kunnen migreren.

...”

Het agentschap voor Natuur en Bos adviseert op 5 september 2011 voorwaardelijk gunstig:

“ ...

Het Agentschap stelt vast dat het domein De Haar een privé-park betreft, waarbij de vorige eigenaars een grotere openheid hadden ten aanzien van de openstelling van private wegen. De huidige aanvrager wenst echter het domein beter te beveiligen.

Het is niet duidelijk of betreffende wegenis een privaat karakter heeft zonder erfdienstbaarheid. Dit dient onderzocht te worden, desnoods aangetoond door een beslissing van de bevoegde rechtbank.

Enkel in dat geval kan een gunstig advies verstrekt worden, met die opmerking dat de draadafsluiting geen ecologische barrière mag vormen: er dient voorzien te worden in een technische constructie/oplossing die vlotte faunapassage nog steeds mogelijk maakt.

...”

Het college van burgemeester en schepenen weigert op 21 november 2011 een stedenbouwkundige vergunning aan de verzoekende partij. Het college beslist:

“ ...

De aanvraag betreft de afsluiting van een weg die ongetwijfeld een openbaar karakter heeft, en het plaatsen van een camera met zicht op de openbare weg.

- 1) *Afsluiten van de weg: Het gemeentebestuur is er van overtuigd dat De Haar een openbaar karakter heeft. Dit wordt bevestigd door de vele reacties en getuigenissen van gebruikers en buurtbewoners. Het plaatsen van een afsluiting in een natuurgebied kan enkel worden goedgekeurd, indien deze afsluiting noodzakelijk is ter bescherming van het natuurgebied. De aanvrager wil echter de afsluiting plaatsen omdat er een verkeersconflict blijkt te bestaan tussen het toegangsverkeer voor de bewoners en fietsers/voetgangers die doorgang nemen via De Haar naar het anti-tankkanaal. Het nemen van verkeersmaatregelen op een openbare weg is enkel de bevoegdheid van de gemeenteraad. Het plaatsen van de afsluiting kan niet worden goedgekeurd zonder beslissing van de gemeenteraad. De aanvraag moet worden geweigerd.*
- 2) *Voor het plaatsen van een camera is een vergunning nodig die aangevraagd wordt bij de korpschef van de lokale politie. De camera werd geplaatst zonder de noodzakelijke vergunningen. Aangezien de aanvraag een regularisatie betreft kan er enkel een vergunning verleend worden indien deze vergunning effectief werd afgeleverd.*

...

Tegen deze beslissing tekent de verzoekende partij op 20 december 2011 administratief beroep aan bij de verwerende partij.

De provinciale stedenbouwkundige ambtenaar adviseert in zijn verslag van 9 februari 2012 om dit beroep niet in te willigen en de stedenbouwkundige vergunning te weigeren.

Na de hoorzitting van 14 februari 2012 verklaart de verwerende partij het beroep op 29 maart 2012 gegrond en verleent een stedenbouwkundige vergunning.

Het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Schilde en de gemeente Schilde, vertegenwoordigd door haar college van burgemeester en schepenen partij stellen tegen deze beslissing juridisch beroep in bij de Raad, die met het arrest van 21 mei 2013 met nummer A/2013/0246 deze beslissing vernietigt:

“ ...

1.

Het wordt niet betwist dat de percelen, waarop de bestreden beslissing betrekking heeft, gelegen zijn in natuurgebied.

Artikel 13, 4.3.1 van het koninklijk besluit van 28 december 1972 betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en de gewestplannen, bepaalt:

“De natuurgebieden omvatten de bossen, wouden, venen, heiden, moerassen, duinen, rotsen, aanslibbingen, stranden en andere dergelijke gebieden.

In deze gebieden mogen jagers- en vissershutten worden gebouwd voor zover deze niet kunnen gebruikt worden als woonverblijf, al ware het maar tijdelijk.”

2.

De verwerende partij bevestigt in de bestreden beslissing enerzijds dat “het plaatsen van een poort en draadafsluiting (...) principieel in strijd (is) met de planologische bestemming van het gewestplan”, maar verwijst anderzijds naar het voorwaardelijk gunstig advies van het Agentschap Natuur en Bos en motiveert dat “de plaatsing van de poort en de draadafsluiting (mits geen ecologische barrière) de aanwezige natuurwaarden niet in het gedrang (brengt)”.

Los van de vraag of de verwerende partij deze vaststellingen al dan niet terecht kan maken, blijkt uit de bestreden beslissing niet dat, en kan ook niet ingezien worden hoe, deze vaststellingen een wettige afwijkingsgrond zouden kunnen vormen.

Het middel is dan ook gegrond.

...

2.

De administratieve procedure wordt na de vernietiging hernomen met een verslag van de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar van 8 augustus 2013. De provinciale stedenbouwkundige ambtenaar adviseert om het beroep niet in te willigen en een stedenbouwkundige vergunning te weigeren.

Er is geen nieuwe hoorzitting georganiseerd.

De verwerende partij verklaart het beroep op 14 augustus 2014 ongegrond en weigert een stedenbouwkundige vergunning. De verwerende partij beslist:

“ ...

Volgens het vastgestelde gewestplan van Antwerpen (goedgekeurd bij KB van 3 oktober 1979) situeert het eigendom zich in woonpark, natuurgebied en agrarisch gebied.

... ”

De aanvraag is volledig gelegen in natuurgebied. Het plaatsen van een poort en draadafsluiting in dergelijk ruimtelijk kwetsbaar gebied is principieel in strijd met de planologische bestemming van het gewestplan.

De bestemmingsvoorschriften van het vigerende gewestplan, die onmiskenbaar bindende en verordenende kracht hebben, evenals artikel 13.4.3 van het Koninklijk besluit van 28 december 1972 betreffende de inrichting en toepassing van de gewestplannen, worden met deze aanvraag geschonden.

Gelet op de strijdigheid van de aanvraag met de bestemmingsvoorschriften, kan de aanvraag niet voor vergunning in aanmerking komen.

De discussie over het al dan niet publiek karakter van de betrokken weg is overigens van burgerrechtelijke aard. Vergunningen hebben immers een zakelijk karakter en worden verleend onder voorbehoud van de op het onroerend goed betrokken burgerlijke rechten (art. 4.2.22, §1 VCRO). Krachtens art. 144 van de Grondwet behoren geschillen over burgerlijke rechten tot de uitsluitende bevoegdheid van de burgerlijke rechtbanken.

... ”

Algemene conclusie:

De aanvraag is niet in overeenstemming met de decretale en reglementaire bepalingen.

De aanvraag kan vanuit het oogpunt van de goede ruimtelijke ordening niet worden aanvaard.

... ”

Tegen deze beslissing tekent de huidige verzoekende partij jurisdictioneel beroep aan bij de Raad, die met het arrest van 24 februari 2015 met nummer A/2015/0047 deze beslissing vernietigt:

“ ...

Uit het op 20 december 2011 ingediend administratief beroepsverzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij uitdrukkelijk vraagt, samen met haar raadsman, te worden gehoord.

De verwerende partij vermeldt in de bestreden beslissing dat de verzoekende partij gehoord is op 14 februari 2012.

Uit het feitenrelaas blijkt dat de verwerende partij, na vernietiging door de Raad van haar beslissing van 29 maart 2012, het dossier heeft hernomen met een nieuw verslag van de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar van 8 augustus 2013. Dit verslag verschilt inhoudelijk sterk van het eerdere verslag van 9 februari 2012.

De verwerende partij heeft het nieuw verslag van de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar bij haar beoordeling betrokken, zonder de verzoekende partij over dit verslag te horen.

De verwerende partij bezorgt dit verslag pas aan de verzoekende partij naar aanleiding van het juridictioneel beroep bij de Raad. De verzoekende partij heeft haar standpunt met betrekking tot het nieuw en andersluidend verslag dus niet kenbaar kunnen maken.

Door het nieuw en andersluidend verslag van de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar van 8 augustus 2013 niet voor het nemen van de bestreden beslissing aan de verzoekende partij te bezorgen en haar over dit nieuw gegeven in het dossier niet te horen, heeft de verwerende partij dan ook het zorgvuldigheidsbeginsel en de hoorplicht uit artikel 4.7.23, §1 VCRO geschonden.

Het tweede middel is gegrond.

...

3.

De administratieve procedure wordt nogmaals hernomen met een verslag van de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar van 7 mei 2015. De provinciale stedenbouwkundige ambtenaar adviseert het beroep niet in te willigen en een stedenbouwkundige vergunning te weigeren.

Na de hoorzitting van 11 mei 2015 verklaart de verwerende partij het beroep op 13 mei 2015 ongegrond en weigert een stedenbouwkundige vergunning. De verwerende partij beslist:

“ ...

Volgens het vastgestelde gewestplan van Antwerpen (goedgekeurd bij KB van 3 oktober 1979) situeert het eigendom zich in woonpark, natuurgebied en agrarisch gebied.

... ”

De aanvraag is volledig gelegen in natuurgebied. Het plaatsen van een poort en draadafsluiting in dergelijk ruimtelijk kwetsbaar gebied is principieel in strijd met de planologische bestemming van het gewestplan.

De bestemmingsvoorschriften van het vigerende gewestplan, die onmiskenbaar bindende en verordenende kracht hebben, evenals artikel 13.4.3 van het Koninklijk besluit van 28 december 1972 betreffende de inrichting en toepassing van de gewestplannen, worden met deze aanvraag geschonden.

Gelet op de strijdigheid van de aanvraag met de bestemmingsvoorschriften, kan de aanvraag niet voor vergunning in aanmerking komen.

De discussie over het al dan niet publiek karakter van de betrokken weg is overigens van burgerrechtelijke aard. Vergunningen hebben immers een zakelijk karakter en worden verleend onder voorbehoud van de op het onroerend goed betrokken burgerlijke rechten (art. 4.2.22, §1 VCRO). Krachtens art. 144 van de Grondwet behoren geschillen over burgerlijke rechten tot de uitsluitende bevoegdheid van de burgerlijke rechtbanken.

...

Gelet op de onverenigbaarheid met de gewestplanbestemming dient geconcludeerd te worden dat ook vanuit het oogmerk van de goede ruimtelijke ordening de aanvraag niet aanvaard kan worden.

Algemene conclusie:

De aanvraag is niet in overeenstemming met de decretale en reglementaire bepalingen.

De aanvraag kan vanuit het oogpunt van de goede ruimtelijke ordening niet worden aanvaard.

..."

Dit is de bestreden beslissing.

V. ONTVANKELIJKHEID VAN DE VORDERING TOT Vernietiging

Uit het dossier blijkt dat de vordering tijdig en regelmatig is ingesteld. Er worden geen excepties opgeworpen.

VI. ONDERZOEK VAN DE MIDDELEN – ENIG MIDDEL

Standpunt van de partijen

1.

De verzoekende partij roept de schending in van artikel 1.1.4 en 4.3.1, eerste lid, 1°, a) VCRO, van artikel 5.1.0, 6.1.2.1.1 en 13.4.3.1 van het koninklijk besluit van 28 december 1972 betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en de gewestplannen (verder: Inrichtingsbesluit), van het gewestplan Antwerpen, van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel. Bovendien voert zij het ontbreken van de reeds vereiste grondslag aan. Ze licht dit als volgt toe:

" ...

De bestreden beslissing stelt simpelweg dat de aanvraag volledig is gelegen in natuurgebied, zodat het plaatsen van een poort en draadafsluiting in dergelijk ruimtelijk kwetsbaar gebied principieel in strijd is met de planologische bestemming van het gewestplan Antwerpen.

De bestreden beslissing gaat hierbij veel te kort door de bocht!

In het eerste onderdeel van het middel herhaalt verzoekende partij nogmaals dat de elektrische poort en de beveiligingscamera's zullen worden ingeplant ter hoogte van de Fortsteenweg, zodat de Haar als private dreef voor het weggebruik kan worden afgesloten.

Artikel 4.3.1. § 1 a) VCRO bepaalt inderdaad dat een vergunning moet worden geweigerd indien het aangevraagde onverenigbaar is met stedenbouwkundige voorschriften of verkavelingsvoorschriften, voor zover daarvan niet op geldige wijze is afgeweken, en de goede ruimtelijke ordening.

Op 3 oktober 2013 heeft de raadsman van verzoekende partij een uittreksel gevraagd van het origineel gewestplan Antwerpen (14) vastgesteld bij KB 3 oktober 1979. (cfr. stuk 4)

Uit dit origineel uittreksel blijkt onmiskenbaar dat de elektrische poort en beveiligingscamera's worden ingeplant in woonpark, en zeker niet in natuurgebied. Hieruit blijkt eveneens dat een groot gedeelte gelegen onder en boven de Fortsteenweg gelegen is in woonpark. De Hoge Haar mondt uit op de Fortsteenweg, en ligt eveneens quasi in het verlengde van private dreef De Haar. [afbeelding]

Dit origineel uittreksel toont afdoende dat de elektrische poort en de beveiligingscamera's aan het begin van de Fortsteenweg worden voorzien in woonpark. De zwarte lijn zorgt voor een duidelijke afscheiding tussen woonpark en natuurgebied.

Het is zelfs zo dat de private weg "De Haar" ca. 120 meter vanaf de Fortsteenweg volledig is gelegen in woonpark. Het is onmiskenbaar de bedoeling geweest om minstens eerste het gedeelte van De Haar, te rekenen vanaf de Fortsteenweg, te voorzien in woonpark.

Het is slechts vanaf ca. 170m dat de dreef overgaat in natuurgebied, doch heeft verzoekende partij ten overvloede gesteld dat poort en de beveiligingscamera's aan het begin van de dreef worden voorzien.

Het moge duidelijk zijn dat de Deputatie niet heeft onderzocht of het aangevraagde effectief in natuurgebied, dan wel in woonpark zou zijn gelegen. De Deputatie is zonder meer voortgegaan op de foutieve vaststellingen van het College van burgemeester en schepenen van de gemeente Schepenen Dit gegeven druist uiteraard in tegen het zorgvuldigheids en- redelijkheidsbeginsel waardoor elke vergunningverlenende overheid is gebonden.

Het ontbreekt de bestreden beslissing derhalve aan rechtens vereiste feitelijke/juridische grondslag.

Dat een elektrische poort en beveiligingscamera's kunnen worden voorzien in woonpark staat onmiskenbaar buiten kijf. Artikel 6.1.2.1.4 van het KB van 28 december 1972 betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en de gewestplannen en het Gewestplan Antwerpen (verder: KB 28 december 1972) bepaalt immers dat de woonparken gebieden zijn waarin de gemiddelde woningdichtheid gering is en de groene ruimten een verhoudingsgewijs grote oppervlakte beslaan.

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State zijn de regels van toepassing in woonzone, eveneens van toepassing op de bestemming "woonpark". (cfr. RvS 19 september 1991, nr. 37.666, Dubois e.a.; RvS 23 juni 2005, nr. 54.008, Tufano) De algemene voorschriften van artikel 5.1.0. van het KB 28 december 1972 zijn derhalve eveneens van toepassing in woonpark.

Dit wordt trouwens bevestigd door het loutere feit dat verscheidene woningen gelegen aan de Fortsteenweg (en eveneens gelegen in woonpark) zijn uitgerust met een poort en beveiligingscamera's.

Het is duidelijk dat de plaatsing van een elektrische poort en draadafsluiting wel degelijk in overeenstemming is met de planologische bestemmingsvoorschriften van woonpark. Het aangevraagde diende uiteraard nog wel te worden getoetst aan de goede ruimtelijke ordening, hetgeen in casu niet is gebeurd.

In het tweede onderdeel van het middel, en voor zover Uw Raad van oordeel zou zijn dat het aangevraagde is gelegen in natuurgebied, stelt verzoekende partij dat de poort en de beveiligingscamera's als aanhorigheid van een private weg dienen te worden gekwalificeerd als "bestemmingsongevoelig".

De Raad van State heeft voor het eerst de idee van de bestemmingsongevoeligheid van handelingen en constructies geïntroduceerd in zijn arrest Redant van 3 december 1992. Het betrof hier de aanleg van een private weg tussen twee eigendommen van de verzoeker, die loopt over agrarisch gebied. De Raad stelt het in het bijzonder het volgende:...

De Vrederechter van Schilde heeft op 16 april 2013 het privaatrechtelijk karakter van de dreef 'De Haar' bevestigd. Het privaatrechtelijk karakter van de weg werd bovendien in graad van beroep bevestigd door de Rechtbank van Eerste Aanleg Antwerpen, Afdeling Antwerpen bij vonnis dd. 19 juni 2014. Deze private weg vormt een toegangsweg tot de woningen gelegen de Haar 46, 48 en 50.

Verzoekende partij wenst deze private weg af te sluiten middels een elektrische poort, en de toegang eveneens te beveiligen door het plaatsen van beveiligingscamera's. De poort en de beveiligingscamera's zijn aanhorigheden van een private weg die niet participeren aan de bestemmingen van het gewestplan.

Dit gegeven werd trouwens reeds bevestigd door de Deputatie in de vernietigde beslissing van 29 maart 2012. De Deputatie stelt onomwonden dat de metalen poort en de afsluiting in draadgaas qua vorm en uitzicht een beperkte impact hebben op de omgeving. Bovendien wordt de afsluiting enkel voorzien vooraan het domein, zodat de migratie van dieren geenszins in het gedrang komt. De inplanting van een poort en beveiligingscamera's aan begin van het domein zorgt dus geenszins voor een participatie aan het natuurgebied.

Het aangevraagde, indien niet bestemmingsconform, dient dan ook te worden gekwalificeerd als bestemmingsongevoelig.

Het middel is derhalve gegrond.

...

2.

De verwerende partij antwoordt:

" ...

Het weze vastgesteld dat het initiële beroepschrift van de verzoekende partij d.d. 20 december 2011 de planologische bestemming van de aanvraag niet betwistte, hoewel deze legaliteitsbelemmering nochtans één van de determinerende weigeringsmotieven uitmaakte van de beslissing van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Schilde en de verzoekende partij aldus bekend was.

De planologische bestemming van de aanvraag werd door verzoekende partij evenmin betwist in het kader van de eerste vernietigingsprocedure waarin verzoekende partij een

verzoek tot tussenkomst heeft ingediend (stuk 19). Dat er geen discussie bestond over de planologische bestemming van de aanvraag wordt expliciet bevestigd in het arrest van Uw Raad van 21 mei 2013:...

Het is pas twee jaar (!) later dat de verzoekende partij in zijn verzoekschrift van 17 oktober 2013 in het kader van de tweede vernietigingsprocedure als eerste middel opwerpt dat zijn aanvraag niet gelegen zou zijn in natuurgebied, maar daarentegen in woonpark gelegen zou zijn. (stuk 12).

In het arrest van 24 februari 2015 is Uw Raad niet toegekomen aan de behandeling van het eerste middel omdat het tweede middel (hoorplicht) gegrond werd bevonden. Als gevolg van deze vernietiging diende de verwerende partij binnen de haat toegekende discretionaire bevoegdheid de aanvraag te herbeoordelen, rekening houdend met de argumenten die volgens Uw Raad aanleiding hebben gegeven tot de vernietiging, in dit geval de schending van de hoorplicht.

Het kan geenszins de bedoeling zijn dat een beroepsindiener twee jaar na het indienen van zijn initiële beroepschrift het geweer plots van schouder verandert door zich te beroepen op totaal nieuwe beroepsargumenten, die haar nochtans reeds bekend waren op het moment van het instellen van het initiële administratief beroep.

Volgens de verwerende partij kan enkel het initiële beroepschrift aangemerkt worden als principieel uitgangspunt voor de beoordeling van het administratief beroep. Dit vloeit voort uit artikel 1, §1 van het Beroepenbesluit dat op straffe van onontvankelijkheid voorschrijft dat het beroepschrift een inhoudelijke argumentatie in verband met de beweerde onregelmatigheid van de bestreden beslissing moet bevatten.

Verwerende partij diende geen rekening te houden met nieuwe beroepsgronden of beroepsargumenten die na het verstrijken van de beroepstermijn en dus laattijdig bij verwerende partij worden ingediend. Dit geldt des te meer wanneer deze nieuwe argumenten/gronden beroepsindiener reeds bekend waren op het ogenblik van het indienen van het administratief beroepschrift.

Bovendien moet opgemerkt worden dat de werkwijze van verzoekende partij niet getuigt van behoorlijk burgerschap, dewelke ondermeer inhouden dat wie nalaat zijn rechten tijdig te doen gelden in de loop van een administratieve procedure, bezwaarlijk met goed gevolg een schending van die rechten voor de bestuursrechter kan aanklagen.

Bijgevolg ligt er geen schending voor van de materiële motiveringsplicht, noch het redelijkheids-, rechtszekerheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel.

3.

Niettegenstaande al het voorgaande heeft verwerende partij wel degelijk onderzoek verricht naar de planologische bestemmingszone van de aanvraag.

Verzoekende partij tracht dit onderzoek onderuit te halen door te verwijzen naar een uittreksel van het origineel gewestplan Antwerpen, zoals vastgesteld bij KB van 3 oktober 1979, op schaalgrootte 1/10.000. Echter is een kopie van het originele gewestplan op schaal 1/10.000 volgens Uw Raad, gelet op de schaalgrootte, te klein om de exacte grens tussen twee bestemmingsgebieden te kunnen aflezen.

Zoals hierboven reeds werd aangehaald heeft verwerende partij wel degelijk onderzoek verricht naar de gewestplanbestemming van het aangevraagde en is het niet zonder meer voortgegaan op de vaststellingen van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Schilde.

Zo heeft verwerende partij bij haar beoordeling van de planologische bestemming een fotografische projectie gemaakt van de luchtfoto op het bestemmingsplan van het gewestplan. Het gewestplan werd uitvergroot en hierop werd de bestaande toestand geprojecteerd (stuk 20): [afbeeldingen]

Uit dit kaartmateriaal kan worden afgelezen dat zowel de bestaande houten omheining als de beveiligingscamera als de rechterhelft van de elektrische poort inderdaad gelegen zijn in natuurgebied. Dat de beveiligingscamera alsook de betonnen sokkel voor de elektrische poort gelegen zijn in natuurgebied, blijkt overigens ook uit het proces-verbaal d.d. 7 juni 2011 (stuk 23).

Enkel de linkerhelft van de elektrische poort lijkt gelegen te zijn in woonpark. Uit de beschrijvende nota horende bij de aanvraag blijkt weliswaar dat de bedoeling erin bestaat de toegang tot de woningen, gelegen te "De Haar", te beveiligen middels een afsluiting met een elektrische poort alsmede camera-toezicht. Op deze manier kan aan wandelaars, ruiters en fietsers de toegang ontzegd worden.

Er kan moeilijk ontkend worden dat de elektrische poort moet beschouwd worden als één totaalconcept. Het zou niet getuigen van zorgvuldig bestuur, noch van een goede ruimtelijke ordening mocht verwerende partij de elektrische poort opgesplitst hebben in een linker en een rechter gedeelte, te meer daar de aanvraag dan ook niet uitgevoerd zou kunnen worden en deze alle door de aanvrager nuttige en gewenste gevolgen zou verliezen.

Volgens Uw Raad moet het verlenen van een vergunning, om nuttig en doelmatig te zijn, kunnen leiden tot het uitvoeren van deze vergunning.

De volledige elektrische poort maakt m.a.w. een essentieel deel uit van de aanvraag. Indien verwerende partij de aanvraag zou ingewilligd hebben voor het linkerdeel van de poort, maar zou afgewezen hebben voor het rechterdeel van de poort als ook de beveiligingscamera en de afsluiting, zou dit tot gevolg hebben dat het voorwerp van de aanvraag op essentiële wijze wordt aangepast, daar essentiële wijzigingen worden aangebracht. Los van de vraag of deze gedeeltelijke vergunning in dit geval zou uitgevoerd kunnen worden, moet vastgesteld worden dat deze werkwijze door Uw Raad alleszins niet wordt toegelaten:...

Gelet op voorgaande kon verwerende partij in alle redelijkheid overwegen dat de aanvraag gesitueerd moet worden in natuurgebied.

4.

Tot slot merkt verwerende partij op dat verzoekende partij geen belang heeft bij dit middelonderdeel, aangezien de eventuele vernietiging van de beslissing op dit punt – quod non – er niet toe zou kunnen leiden dat verzoekende partij wel een stedenbouwkundige vergunning kan worden verleend.

Indien Uw Raad toch zou oordelen dat verwerende partij de door verzoekende partij opgeworpen beginselen zou hebben geschonden, doet dit geen afbreuk aan het feit dat verwerende partij bij het nemen van een herstelbeslissing tot hetzelfde oordeel zou komen,

met name een integrale weigering van de stedenbouwkundige vergunning, daar onmogelijk een stedenbouwkundige vergunning kan verleend worden voor enkel het linkerdeel van de elektrische poort omwille van de hogervermelde redenen.

Tweede onderdeel

In een tweede middelonderdeel tracht verzoekende partij voor te houden dat de poort en de beveiligingscamera's als een aanhorigheid van een private weg gekwalificeerd dienen te worden als "bestemmingsongevoelig" daar deze niet zouden participeren aan de bestemmingen van het gewestplan.

Niets is echter minder waar. Zowel de elektrische poort als de beveiligingscamera's en draadafsluiting staan louter en alleen in functie van de woning van de verzoekende partij en hebben m.a.w. een duidelijke functie ten behoeve van de woning van de verzoekende partij, waardoor zij bezwaarlijk als bestemmingsongevoelig kunnen worden beschouwd.

De constructies participeren duidelijk aan de gewestplanbestemming.

Verzoekende partij verwijst tot slot nog naar een passage uit de vernietigde deputatiebeslissing van 29 maart 2012 waaruit volgens verzoekende partij moet blijken dat de constructies wel degelijk te kwalificeren zijn als bestemmingsongevoelig. De verwerende partij ontkent dit ten stelligste. Deze passage uit de beslissing van 29 maart 2012 doet geen uitspraak over het al dan niet bestemmingsongevoelig zijn van de constructies, maar heeft betrekking op de beoordeling van de goede ruimtelijke ordening. Daarenboven werd de beslissing van 29 maart 2012 door uw Raad bij arrest van 21 mei 2013 vernietigd. Uw Raad oordeelde dat uit de beslissing van 29 maart 2012 niet blijkt dat de gedane vaststellingen een wettige afwijkingsgrond zouden kunnen vormen.

Tevens kan nog verwezen worden naar een arrest van uw Raad waaruit blijkt dat een zuiver residentiële functie, zelfs voor wat de tuinzone betreft, niet in overeenstemming kan worden gebracht met de bestemming natuurgebied.

Verwerende partij heeft in alle redelijkheid geoordeeld dat de aanvraag strijdig is met de gewestplanbestemming.

...

3.

De verzoekende partij herneemt in haar wederantwoordnota haar standpunt uit het inleidend verzoekschrift.

4.

De verwerende partij verwijst in haar laatste nota naar haar uiteenzetting in haar antwoordnota.

Beoordeling door de Raad

1.

De verwerende partij betwist het belang van de verzoekende partij bij het ingeroepen middel aangezien een vernietiging er niet toe zou leiden dat aan de verzoekende partij wel een stedenbouwkundige vergunning kan worden verleend. De verwerende partij zou bij het nemen van een herstelbeslissing tot eenzelfde beoordeling moeten komen, met name een integrale weigering van de vergunning omdat onmogelijk een stedenbouwkundige vergunning kan worden verleend voor enkel het linkerdeel van de elektrische poort.

De verzoekende partij heeft wel degelijk een belang bij een middel dat betrekking heeft op de exacte ligging van het aangevraagde binnen de bestemmingszones van het gewestplan. De vraag of haar aanvraag al dan niet gelegen is in natuurgebied dan wel woonparkgebied, heeft immers invloed op de potentiële vergunbaarheid ervan.

De exceptie wordt afgewezen.

2.

Artikel 4.3.1, §1, 1°, a) VCRO bepaalt:

“
...

§1. Een vergunning wordt geweigerd:

1° indien het aangevraagde onverenigbaar is met:

a) stedenbouwkundige voorschriften ... , voor zover daarvan niet op geldige wijze is afgeweken

...”

Op basis van voormeld artikel dient de verwerende partij, als vergunningverlenende overheid, in eerste instantie, op concrete wijze en met inachtneming van de ingediende bezwaren en adviezen, te onderzoeken of de aanvraag beantwoordt aan de stedenbouwkundige voorschriften.

2.1

Nadat zij in haar aanvankelijke beroepsschrift de ligging van het aangevraagde in het natuurgebied niet betwistte, voert de verzoekende partij, naar aanleiding van de herbeoordeling van het dossier door de verwerende partij na twee opeenvolgende vernietigingen door de Raad, op de hoorzitting bij de verwerende partij op 11 mei 2015 aan dat haar aanvraag gelegen is in woonparkgebied in plaats van in natuurgebied. Anders dan de verwerende partij poneert, kan de verzoekende partij, naar aanleiding van een vernietigingsarrest van de Raad, op de hoorzitting bij de herbeoordeling van het dossier bijkomende argumenten opwerpen om haar beroep te ondersteunen, die de verwerende partij vervolgens bij haar beoordeling dient te betrekken.

In haar enig middel stelt de verzoekende partij dat de verwerende partij in de bestreden beslissing onterecht stelt dat de aanvraag gelegen is in natuurgebied en dus in strijd zou zijn met de stedenbouwkundige voorschriften van het bestemmingsgebied. De verzoekende partij benadrukt in dit middel haar stelling dat de gevraagde camera's en de elektrische poort gelegen zijn in woonparkgebied en verenigbaar zijn met de stedenbouwkundige voorschriften voor dergelijke gebieden.

2.2

De partijen betwisten niet dat beveiligingscamera's en een elektrische poort strijdig zijn met de verordenende voorschriften van de gewestplanbestemming natuurgebied, en in beginsel niet voor vergunning in aanmerking komen voor zover ze in natuurgebied zouden gelegen zijn. De discussie betreft de vraag naar de concrete ligging van de gevraagde camera's en elektrische poort, en met name in natuurgebied dan wel in woonparkgebied.

Het komt aan de verwerende partij toe om, wanneer er betwisting bestaat over de vraag in welke bestemmingszone het voorwerp van de aanvraag gelegen is, op basis van voldoende bewijskrachtige documenten aan te tonen dat de feitelijke grondslag waarop zij haar beslissing steunt, juist is. Het zorgvuldigheidsbeginsel noopt een vergunningverlenend bestuursorgaan immers haar beslissing zorgvuldig voor te bereiden en te laten steunen op een correcte feitenvinding. Het vergunningverlenend bestuursorgaan moet zich informeren over alle relevante

elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen. De partij die vervolgens de beoordeling van de verwerende partij betwist, dient evenzeer op een voldoende concrete manier aan te tonen dat de beoordeling in de bestreden beslissing onjuist en onzorgvuldig is.

Het komt de Raad niet toe om aan de hand van de standpunten van de partijen uiteengezet in de procedurestukken en in de plaats van het vergunningverlenend bestuursorgaan zelf de 'grenslijn' te bepalen tussen de bestemmingsgebieden. De Raad kan enkel nagaan of de verwerende partij bij het bepalen van de 'grenslijn' haar bevoegdheid naar behoren heeft uitgeoefend, met name of zij is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij deze correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan op zorgvuldige wijze tot haar besluit is kunnen komen.

2.3

In tegenstelling tot wat de verzoekende partij stelt, is de verwerende partij niet zonder meer voortgegaan op de vaststellingen van het college van burgemeester en schepenen en heeft zij wel degelijk zelf concreet de ligging van de aangevraagde constructies onderzocht. In het administratief dossier bevinden zich uitvergrotingen van het gewestplan waarop een luchtfoto met ijkpunten is geprojecteerd.

Uit deze uitvergrotingen blijkt dat de voorziene beveiligingscamera's en minstens een belangrijk gedeelte van de gevraagde elektrische poort gelegen zijn in natuurgebied, waarbij enkel de linkse poortsokkel mogelijks in woonparkgebied ligt. De verwerende partij kon aan de hand van deze gegevens dan ook op zorgvuldige en precieze wijze oordelen dat het aangevraagde in strijd is met de geldende stedenbouwkundige voorschriften voor natuurgebied.

De verzoekende partij maakt alleszins niet afdoende aannemelijk dat de verwerende partij zich in haar onderzoek naar de exacte ligging van het aangevraagde op het gewestplan op foutieve of incorrecte gegevens zou hebben gesteund. De verzoekende partij voegt enkel een uittreksel bij van het originele gewestplan waaruit zij afleidt dat de private weg de Haar zo'n 120 m vanaf de Fortsteenweg volledig in woonparkgebied gelegen is en dat het minstens de bedoeling was om het eerste gedeelte van De Haar te voorzien in woonparkgebied, waardoor ook de gevraagde constructies gelegen zijn in het woonpark. Het uittreksel op schaal 1/10.000 is echter te klein om de exacte grens tussen woonparkgebied en natuurgebied te bepalen en de vaststellingen uit het onderzoek van de verwerende partij te ontkrachten. Bovendien lijkt de grens al vanaf de Fortsteenweg tot op de private wegenis De Haar te lopen.

3.

De verzoekende partij meent ondergeschikt dat het aangevraagde bestemmingsongevoelig is.

Uit de beschrijvende nota bij de aanvraag blijkt echter duidelijk dat de poort en de camera volledig in functie staan van de residentiële bestemming, namelijk het beveiligen van de woningen op het domein de Haar en het vermijden van gevaarlijke verkeerssituaties.

Er is in die optiek dan ook geen sprake van bestemmingsongevoelige constructies. Het gegeven dat de Haar een private wegenis is, doet aan voorgaande vaststelling geen afbreuk.

Het middel wordt verworpen.

BESLISSING VAN DE RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

1. De Raad verwerpt de vordering tot vernietiging.
2. De Raad legt de kosten van het beroep, bepaald op 175 euro, ten laste van de verzoekende partij.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel in openbare zitting van 30 mei 2017 door de derde kamer.

De toegevoegd griffier,

De voorzitter van de derde kamer,

Jorine LENDERS

Filip VAN ACKER